

РЕШЕНИЕ

№ 34618

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10073** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Х., [дата на раждане] в П., ЛНЧ [ЕГН], против решение № УПВР-49/18.09.2025 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Жалбоподателят прави възражения, че административният орган необосновано не кредитира изложената от него бежанска история. Счита, че административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и да даде възможност на жалбоподателя да обясни подробно причините, поради които е напуснал П.. Твърди, че връщането в страната ще доведе до реална заплаха за живота му. Смята, че са налице обстоятелствата визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Моли за отмяна на Решение № УПВР-49/18.09.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. А. Х., назначена по реда на ЗПП. Моли обжалваното Решение № УПВР-49/18.09.2025 г., на интервюиращия орган на Държавна агенция за бежанците при МС - отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, да бъде отменено като незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и необоснованост. Представя като писмени

доказателства по делото публично достъпни сведения от сайта ecoinet с превод на български език.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС не се явява в съдебното заседание. СГП също не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР 2656 от 05.09.2025 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ от Х. Х. от мъжки пол, [дата на раждане] в район С. К. Род, П., гражданин на П., ЛНЧ: [ЕГН]. На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ горесцитираната молба е разгледана в ускорено производство.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП – 17914/05.09.2025 г. По време на интервюто Х. Х. заявява, че напуснал нелегално П. през септември 2024 година, като твърди, че не е било възможно да напусне страната по законен начин. Преминал е първо през И. и после през Турция, от където влязъл нелегално в България около 15 или 16 август 2025 г. Молителят споделя, че не помни кой ден точно бил задържан от полицията в България, но твърди, че негов братовчед, с който заедно преминали през стълбата, починал поради наранявания, получени от падане по време на преминаване на границата. В проведеното интервю, чуждият гражданин заявява, че е искал да стигне до Италия.

Чужденецът мотивира молбата си за международна закрила с междусъседски спор за земи. Същият разказва, че баща му закупил земя от негови съседи от селото, в което живял, като след време, братовчеди на същите съседи дошли и започнали спор относно тази земя и твърдели, че закупената земя е била тяхна. Чуждият гражданин сочи, че е подал жалби в полицията и в съда относно този спор за земя, но не е поучил справедливост, като споделя, че същите съседи имали връзки с талибаните и познавали полицията. Лицето търсещо международна закрила добавя, че заради тези обстоятелства е бил принуден да продаде къщата си, а баща му е бил убит през 2024 г.. В проведеното интервю заявява, че никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е бил насилван или преследван. Също така добавя, че той лично никога не е членувал в политическа партия или организация. Отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД-02-408/24.07.2025 г. относно Ислямска република П., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, според Решение №247/03.04.2024г. за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила, Република П. е сигурна страна.

В хода на образуваното производство административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УПВР-49/18.09.2025 г., с което е отхвърлил молбата на Х. Х. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Ислямска република П. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и писмени доказателства за сведение от адв. Х., представляващи извадки от публичен сайт с приложен превод на български език.

От Върховния комисариат за бежанците при Организацията на обединените нации (ВКБООН) не е получено писмено становище.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 19.09.2025 г., жалбата срещу него е подадена на 24.09.2025 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл. 70 ал. 1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-254 от 02.05.2025г., в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна. В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на закона и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода на административния орган. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл. 8, съответно по чл. 9 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна.

Съвкупно преценени, данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а опасенията от преследване посочени в хода на съдебното производство не са реални и обективни, а само с цел мотивиране на причини за подаване на молба за закрила, провеждане на производство по ЗУБ и удължаване на престоя на територията на страната.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Тези изводи не се оборват от представените за сведение публикации от уебсайт eoi.net от адв. Х. в проведеното открито съдебно заседание.

Чужденецът също така не сочи реални действия на преследване, предприети спрямо него. Той не е бил заплашван лично, нито пък насилван или изтезаван. Посочената от Х. Х. причина за

напускане на страната му по произход, а именно междусъседски спор за земи не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен мотив за предоставяне на статут на бежанец. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозна си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване. Твърденията на лицето, че се е оплакал на властите от лицата, които са го прогонили и са искали да си върнат земите, са хипотетични и не са подкрепени с никакви доказателства, поради което може да се обоснове извод, че същите твърдения са представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо него не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. Х. Х. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че Х. Х. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Обстановката в П. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че П. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл.

9 от ЗУБ.

Като допълнение на база установената фактическа обстановка може по безспорен начин да се направи заключение, че при преминаването на лицето на българска територия първоначално същото не е имало никакво намерение да кандидатства за международна закрила в Република България. Видно от установеното в административното производство Х. Х. има за крайна цел на пътуването си - Италия. При неговото първоначално преминаване на територията на Република България от Турция, чуждият гражданин не се е предал сам на българските власти, а е бил задържан от полицията, видно от приложените по делото доказателства. От тук следва да се направи обоснован извод, че лицето е имало намерение да премине нелегално през нашата територия за друга държава по незаконен начин. Този факт, както и липсата на лично му явяване в проведеното открито съдебно заседание обосновават извода, че Х. Х. е незаинтересуван от получаването на международна закрила в Република България.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 86-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. Х., [дата на раждане] в П., ЛНЧ [ЕГН], против решение № УПВР-49/18.09.2025 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението е окончателно на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ.

Съдия: